

Arrest

nr. 187 122 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker huwde op 27 april 2014 met de heer A.S.A., die de Belgische nationaliteit heeft, in Afghanistan.

Op 20 oktober 2014 diende zij bij de ambassade van Islamabad een aanvraag in tot afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging (visum type D).

Op 23 januari 2015 weigerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing. Ze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: gewijzigd door de wet van 08/07/2011. in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 20/10/2014 een visumaanvraag werd ingediend door S.Z.Z. geboren op 01/01/1991. van Afghaanse nationaliteit, om haar echtgenoot. A.S.A. geboren op 09/05/1980, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele,, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3a van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen:

3° worden de wacht uitkering en de overbruggingsuitkering niet in' aanmerking genomen eh wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegend dat de heer A.S.A. ter staving van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft dewelke niet aangenomen worden.

Overzicht van zijn tewerkstelling tussen juli 2013 en juni 2014 via het interimkantoor A.: De heer A.S.A. legde loonfiches voor van zijn tewerkstelling via het interimkantoor AGO

Echter blijkt uit nazicht van de gegevensbank Dolsis dat de heer A.S.A. slechts tot 15/08/2014 via dit interimkantoor tewerkgesteld was. Betrokkene legde geen bewijzen voor van zijn bestaansmiddelen sinds deze datum.

Gezien de tewerkstelling afgelopen is, worden de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet aanvaard daar zij niet de huidige actuele toestand van de' heer A.S.A. inzake zijn bestaansmiddelen weerspiegelen.

Overwegende dat de heer A.S.A. heden op basis van de thans aanwezige elementen in het dossier niet aantoon dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor niet verzekerd werd dat betrokkene hierdoor niet ten laste zal vallen van de overheid.

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn:

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste Middel: Schending van de formele vormvereisten van de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging, hetgeen een schending vormt van de formele motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen.

De beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging voldoet niet aan de formele vormvoorwaarden.

De beslissing en de kennisgeving werden niet ondertekend. Beide documenten gaan uit van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, maar werden niet door deze persoon, noch door de gemachtigde partij ondertekend. Een beslissing is slechts rechtsgeldig en authentiek mits ondertekening van de beslissingnemende overheid. De beslissing werd enkel op niet gekende datum door de consul voor ontvangst gestempeld. Derhalve voldoet de visumweigering niet aan de formele vormvereisten.

De beslissing schendt daarmee de essentiële vormvoorschriften en is derhalve niet rechtsgeldig. De handtekening is immers vereist om de beslissing authentiek en officieel te maken. Bij gebreke hieraan is ze niet geldig.

Het eerste middel is gegrond.”

2.1.2. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing en de kennisgeving niet werden ondertekend, doch enkel op niet gekende datum door de consul voor ontvangst werd afgestempeld en dat een beslissing slechts rechtsgeldig en authentiek is mits ondertekening van de beslissingnemende overheid.

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing vermeldt “Voor de Minister, A.V., Attaché”, doch evenmin dat ze niet is ondertekend door de betrokkene.

De niet-ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing tast op zich de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing echter niet aan (RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Een handtekening is namelijk geen vereiste opdat een administratieve rechtshandeling rechtsgeldig zou zijn, nu dergelijke rechtshandelingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (cf. RvS 23 september 1992, nr. 40.466). Dat de handtekening dus een vormvereiste zonder dewelke de bestreden beslissing niet rechtsgeldig, authentiek of officieel is zoals verzoekster meent te kunnen stellen, kan derhalve niet worden bijgetreden. Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

Zoals reeds gesteld vermeldt de bestreden beslissing dat ze is genomen “Voor de Minister” door mevrouw “A.V., Attaché”. De naam en functie van de persoon die de beslissing in naam van de “Minister” heeft genomen, is dus gekend, en verzoekster kon, indien nodig, de bevoegdheid van de steller van de akte betwisten, hetgeen zij niet heeft gedaan. Zij toont verder ook niet aan op welke wijze haar belangen zouden zijn geschaad door het loutere feit dat de beslissing niet werd ondertekend.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel.

Het luidt als volgt:

“1. Luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet “afdoende” zijn.

Luidens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 wordt elke administratieve beslissing met redenen omkleed.

De motivering is de weergave van de feitelijke en juridische redenen waarop een administratieve rechtshandeling is gesteund. Feitelijke juistheid van de motieven houdt in dat de relevante feiten, waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moeten zijn. Juridisch aanvaardbare motieven betekenen dat de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten m.a.w. gebaseerd zijn op een correcte wettelijke basis.

Aan deze motiveringsplicht is voldaan wanneer de bestreden beslissing duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissingnemende overheid haar besluit steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).

Zulks impliceert dat de bestreden beslissing moet zorgen voor een afweging van betrokken belangen op basis van een redelijke afweging, die moet voldoen aan het redelijkheidsbeginsel en afdoende motivering (evenredig aan het belang en draagkrachtig) alvorens een beslissing te nemen.

3. In casu worden de documenten die door A. S. A., echtgenoot van verzoekster, worden voorgelegd ter staving van zijn bestaansmiddelen, niet aanvaard.

Dit omwille van het loutere feit dat deze documenten niet de "huidige actuele toestand" van de heer A. weerspiegelen.

"Gezien de tewerkstelling afgelopen is, worden de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet aanvaard daar zij niet de huidige actuele toestand van de heer A.S.A. inzake zijn bestaansmiddelen weerspiegelen.

Overwegende dat de heer A.S.A. heden op basis van de thans aanwezige elementen in het dossier niet aantoonde dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor niet verzekerd werd dat betrokkene hierdoor niet ten laste zal vallen van de overheid"

(...)

De bestreden beslissing uit geen twijfel over de waarachtigheid van de voorgelegde loonfiches, en de overheid aanvaardt de voorlegging van deze documenten als bewijs van voldoende inkomsten, zij het niet voldoende actueel. De beslissing betwist aldus geenszins het feit dat de heer ASEFI op basis van deze loonfiches zijn toereikende bestaansmiddelen kan aantonen, en impliceert dat hij wel degelijk in de regel was met artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. De aard en de hoogte van de inkomsten worden niet betwist. Het is enkel omtrent het actuele karakter van de bewijzen dat de problemen zich situeren.

Nochtans weerspiegelden de loonfiches van de heer A. exact zijn financiële toestand op het moment van de aanvraag. De aanvraag werd ingediend op 20 oktober 2014, toen de heer A. na afloop van het huwelijksfeest in Afghanistan terug was gekeerd naar België.

Het jaar voorgaand en aansluitend op de aanvraag was hij non-stop tewerkgesteld via A., zijnde van juli 2013 tot juni 2014. Op het moment van de aanvraag waren de documenten wel degelijk actueel.

De heer A. heeft zijn tewerkstelling tijdelijk onderbroken, vanaf augustus 2014, omwille van het huwelijksfeest dat in de zomer van 2014 werd georganiseerd in Afghanistan. Zijn aanwezigheid ter plaatse was evident vereist. Bovendien wou hij nadien nog even genieten van een rustig samenzijn met zijn kersverse bruid, alvorens, terug te keren naar België. Het is echter nooit zijn intentie geweest zijn tewerkstelling (definitief) stop te zetten, noch om langdurige tijd in Afghanistan te verblijven. Zijn aanwezigheid op het huwelijksfeest was zijn enige motief voor deze tijdelijke stopzetting. Logischerwijze kon de heer A. gedurende deze periode geen arbeid verrichten, gezien hij zich op dat moment niet in België bevond. Hij is in augustus 2014 naar Afghanistan vertrokken, met de duidelijke intentie zijn interimarbeid onmiddellijk te hervatten bij terugkomst. En uit de bestreden beslissing blijkt, ontegensprekelijk dat de voorgelegde loonfiches aanvaard werden als voldoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Indien de loonfiches niet afdoende bleken, diende een financiële analyse van de bestaansmiddelen te worden uitgevoerd, hetgeen evenwel niet is gebeurd.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze elementen (afwezigheid voor huwelijksfeest), noch worden ze vermeld, noch heeft de beslissingnemende overheid onderzocht waarom de tewerkstelling in augustus 2014 tijdelijk werd onderbroken. De overheid heeft nagelaten zelf aan een correcte feitenvinding te doen en heeft verzoekster en haar echtgenoot geen enkele kans gegeven hun situatie te verduidelijken.

De loonfiches weerspiegelen wel degelijk op correcte wijze de bestaansmiddelen van de heer A. op het moment van de aanvraag.

Verzoekster heeft zorgvuldig al het gevraagde laten voorleggen door de heer A. ter bevestiging van zijn financiële draagkracht, en zijn stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op het moment van de aanvraag. De beslissing schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.

4. De verzoekster wenst bovendien op te merken dat zij geen andere verplichting heeft dan de bestaansmiddelen van de te vervoegen partij weer te geven op het moment van de aanvraag, en niet op een latere datum, zijnde de beoordeling van de aanvraag, hetgeen in casu correct werd gedaan. Van verzoekster kan niet verwacht worden dat gedurende de termijn dat zij wacht op een beslissing, zij steeds nieuwe documenten dient voor te leggen ter staving van de toereikende bestaansmiddelen van haar echtgenoot. Nochtans lijkt de beslissing dit wel te impliceren. De beslissing bevat de letterlijke bewoordingen:

"dat de heer A.S.A. heden op basis van de thans aanwezige elementen... "

De beoordeling dient principieel te gebeuren als ware het nog steeds de dag van de aanvraag zelf. Uit de beslissing valt echter niet af te leiden wanneer de beoordeling heeft plaatsgevonden, de beslissing bevat namelijk geen datum. Aldus is compleet duister wat met het "heden" bedoeld wordt gezien de beslissing op geen enkele wijze een verduidelijking in de tijd bevat.

Eveneens bestaat onduidelijkheid omtrent wat precies wordt bedoeld met de "huidige actuele toestand van de heer A. inzake zijn bestaansmiddelen". Bedoelt de bestreden beslissing daarmee dat zij verwacht dat verzoekster gedurende de periode tussen de aanvraag en de beslissing eveneens bewijzen kan voorleggen van de toereikende bestaansmiddelen van haar echtgenoot? Of bedoelt zij daarmee dat zij niet kan aanvaarden dat de heer A., in het kader van zijn financiële toestand, zijn

tewerkstelling kortstondig heeft onderbroken teneinde zijn huwelijksfeest bij te wonen? Verzoekster kan uit deze motivering van de overheid niet afleiden in welke zin zij gefaald heeft de nodige documenten voor te leggen. De motivering beperkt zich tot deze enige toelichting en gebruikt daarvoor gestandaardiseerde zinnen, zonder in te gaan op de concrete, feitelijke situatie.

De motiveringsplicht, die tot doel heeft de rechtsonderhorige in staat te stellen uit een bestuursbeslissing op te maken waarom de beslissing op deze of gene wijze werd genomen en waarom zijn gebeurlijk verweer werd verworpen, werd flagrant geschonden.

5. Er dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is. Dat de manier en het tijdstip van de beoordeling waarop de bestreden beslissing is gemotiveerd in de weigeringsbeslissing niet wordt weergegeven.

Verder dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster ingediende aanvraag overeenkomstig art. 40ter van 15 december 1980 geweigerd werd enkel en alleen op grond van het feit dat er geen actuele inkomensbewijzen voorliggen, zonder dat deze evenwel werden opgevraagd en zonder dat de overheid dit op eigen initiatief heeft onderzocht. Derhalve schendt de beslissing de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging van verzoekster op ernstige wijze daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren. De beslissing, gedateerd vijf maanden na de aanvraag is per definitie gebaseerd op oudere informatie dan deze ingediend op datum van de aanvraag.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op een onvolledige en incorrecte feitenverzameling door de verwerende partij geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door de overheid.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Het tweede middel is gegrond."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota meent te kunnen doen gelden, kan een verzoeker op ontvankelijke wijze inhoudelijk kritiek uiten op de in een beslissing aanwezige materiële motieven én tevens voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.4. Verzoekster diende een visumaanvraag type D in om haar echtgenoot, die de Belgische nationaliteit heeft, te vervoegen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omdat geen bewijsmiddelen voorliggen die de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon aantonen.

Het gehanteerde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoekster betoogt dat de voorgelegde loonfiches exact de financiële toestand van de referentiepersoon weerspiegelden op het ogenblik van de aanvraag, die werd ingediend op 20 oktober 2014 en dat zij geen andere verplichting heeft dan de bestaansmiddelen op het ogenblik van de aanvraag weer te geven zodat van haar niet kan worden verwacht dat zij hangende de aanvraag steeds nieuwe documenten zou moeten voorleggen. Zij stelt dat het jaar voorgaand en aansluitend op de aanvraag haar echtgenoot non-stop tewerkgesteld was via A., maar dat de tewerkstelling tijdelijk werd onderbroken omwille van het huwelijk en de wittebroodsweken in Afghanistan. De bestreden beslissing, zo stelt zij, houdt geen rekening met deze elementen, noch worden ze vermeld, en verzoekster heeft ook niet de kans gekregen om de situatie te verduidelijken.

De Raad is van oordeel dat het middel niet kan worden aangenomen, om de volgende redenen:

Verzoekster betwist niet dat zij loonfiches van haar echtgenoot voorlegde van zijn tewerkstelling, via een interimkantoor, tussen juli 2013 en juni 2014. Evenmin betwist zij dat uit de Dolsis-databank blijkt dat de betrokkene slechts tot 15 augustus 2014 via dit interimkantoor tewerkgesteld was en dat geen bewijzen werden voorgelegd van zijn bestaansmiddelen sinds deze datum. Verzoekster betoogt dan wel dat haar bestaansmiddelen moeten worden beoordeeld op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend, maar zij toont niet aan dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij moet overgaan tot het nemen van haar beslissing, geen rekening zou mogen houden met alle gegevens die op dat ogenblik in het dossier aanwezig zijn, zoals, in casu met het gegeven dat uit de Dolsis-gegevens blijkt dat betrokkene na 15 augustus 2014 niet langer tewerkgesteld was. Immers, er moet onder meer onderzoek worden gevoerd naar de stabiliteit van de inkomsten.

Verzoekster houdt vol dat de bestaansmiddelen waarvan zij het bewijs had voorgelegd nog steeds actueel zijn; zij verwijst dan wel naar een slechts tijdelijke onderbreking van de tewerkstelling van haar echtgenoot, maar zij toont dit op geen enkele wijze aan. Zo brengt zij geen enkel gegeven bij, ook niet in het verzoekschrift, dat erop zou kunnen wijzen dat de tewerkstelling van de referentiepersoon, in weerwil van wat de verwerende partij concludeerde in de bestreden beslissing, niet zou zijn afgelopen op 16 augustus 2014 of dat ze inmiddels weer werd hervat.

De vaststelling dat ook in het kader van het onderhavige beroep geen stukken worden bijgebracht die daar anders over zouden doen denken, leidt tot de conclusie dat verzoekster geen belang heeft bij het middelonderdeel waarin zij meent te kunnen aanvoeren dat zij had moeten worden uitgenodigd om toe te lichten dat het slechts om een tijdelijke onderbreking van de tewerkstelling zou gaan. Immers is niet aangetoond dat, mocht verzoekster zijn gehoord of uitgenodigd om bijkomende informatie te

verschaffen, de verwerende partij mogelijks tot een andere beslissing zou zijn gekomen. Evenzeer leidt het voorgaande tot de conclusie dat verzoekster evenmin belang heeft bij het middelonderdeel waarin zij stelt dat, nu de beslissing geen datum vermeldt, het “compleet duister” is wat met het “heden” wordt bedoeld, of met de “huidige actuele toestand”.

Samenvattend moet dan ook worden vastgesteld dat verzoeksters standpunt dat de voorgelegde stukken dus ook op het ogenblik van het nemen van deze beslissing nog actueel zouden zijn, niet kan worden bijgetreden, en dat het geenszins kennelijk onredelijk te noemen is dat de verwerende partij op grond van de in het dossier aanwezige elementen heeft vastgesteld dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor niet verzekerd werd dat verzoekster hierdoor niet ten laste zal vallen van de overheid. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot deze vaststelling is gekomen of dat zij haar beslissing niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS